

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଅସରନ୍ତି ଖୁସୀର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବାବାଟ୍ଟକ ସାଥରେ ରୁହ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଅମାପ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ବେହଦ ବିଶ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନକାରୀ ଅଟୁ, ଆମକୁ ବେହଦ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି । ସଂସ୍ୱ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବହୁତ ଶକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଅଥବା ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମଧୁ, କାହିଁକିନା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର ହୋଇ ସଂସାର ମାଲିକ ହେବ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ପିତା ତ କେବଳ ଜଣେ । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଛି । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ପିତା, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ଧାରଣ ହେଉଛି ତ ? କାହିଁକିନା ବୁଦ୍ଧି ତମୋପରଧାନ, ଲୁହାର ପାତ୍ର, ଲୋହଯୁଗୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମାରେ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ନା । ତେବେ ଏତିକି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ତ ? ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏତିକି ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ବେହଦ ବିଶ୍ୱକୁ ବଦଳାଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବେହଦ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଦୋଳକ (ନରକ) କୁହାଯାଉଛି । ନା ଏଭଳି ଭାବୁଛ ଯେ ଗରିବ ନରକରେ ଅଛନ୍ତି ବାକି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ସାହୁକାର, ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀମାନେ ସଂସାରରେ ଅଛନ୍ତି ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେ ନରକରେ ଅଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହୁନାହିଁ ନା ଭୁଲିଯାଉଛ ? ବିଶ୍ୱର ସର୍ବ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ତୁମର ସମମୁଖରେ ବସି ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସାରାଦିନ କ’ଣ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେରହୁଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ବାବା ଆମର ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି ? କେତେ ସମୟ ରହୁଛି ? ଏକଘଣ୍ଟା, ଅଧଘଣ୍ଟା, ଅଥବା ସାରାଦିନ ? ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା ପାଇଁ ମଧୁ ତାକତ ଦରକାର । ଇଶ୍ୱର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାହାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ତୁମ ନିଜ ଘରେ ରହୁଛ ସେତେବେଳେ ସେଠାରେ ସାଥରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ (ମଧୁବନରେ) ପ୍ରତ୍ୟେକକ୍ଷରେ ତୁମ ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି କାହାର ସଂସାରୀ ବାହାରେ, ସ୍ତ୍ରୀ ଏଠାରେ ଥାଏ ତେବେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋ ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି । ସେହିପରି ବେହଦର ବାବା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ତ ନାହାନ୍ତି ନା । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ରହୁଥିବେ । ତେଣୁ ଏହି କଥା ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ? ତେବେ ନିଜକୁ ଏତିକି ଯୋଗ୍ୟ ମନେ କରୁଛ ଯେ ଆମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ? ଏହା ତ ବହୁତ ଖୁସିର କଥା । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଖୁସିର ସମ୍ପତ୍ତି ତ ଆଉ କାହାକୁ ମିଳିନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଏହିପରି ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ଦେବତାମାନେ କେଉଁ ସ୍ଥାନର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଏକଥା ମଧୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଦେବତାମାନେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ଏମାନେ ତ ଏବେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ? ଚଳଣି ସେହିପରି ହେଉଛି ? ସେହିପରି କଥାବାରତ୍ତା କରିବାର ଶୈଳୀ ଅଛି, ସେହିଭଳି ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ? କୌଣସି କଥାରେ ତୁରନ୍ତ ରାଗିଯିବା, କାହାର କ୍ଷତି ଘଟାଇବା, କାହାର ଗୁମାନି (ନିନ୍ଦା) କରିବା, ଏପରି ଚଳଣି ନାହିଁ ତ ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ କେବେ କାହାର ଗୁମାନି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଠାରେ କାହାର ନିନ୍ଦା କରିବା କିମ୍ବା ନିକୃଷ୍ଟ ଭାବନାଯୁକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଉପଦେଶ ଉତ୍ସାହର ଶକ୍ତି ଦେଇ ଉପରକୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ କଟିଯିବ । ବାବା ପଚାରିଲେ ତୁମେ ହାତ ଟେକି କିନ୍ତୁ ତୁମର ଚଳଣି ଏପରି ଅଛି ତ ? ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ରହୁଛି ? ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଅନେକଙ୍କର ନିଶା ସୋଡ଼ା ପାଣି ପରି (ତୁରନ୍ତ ଚଢ଼ିବ, ତୁରନ୍ତ ଖସିବ) ହୋଇଯାଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏତେ ଖୁସିର ପାରା ଚଢ଼ୁନାହିଁ । ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେଲେ ହିଁ ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ବାବା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ।

ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ, ରାବଣ ସମ୍ପର୍କୀୟ । କାହାଣୀ ମଧୁ ଅଛି ନା — ରାମ ମାତ୍ୱକତମାନଙ୍କର ସେନା ନେଇଥିଲେ । ପୁଣି ଏହିପରି ଏହିପରି କରିଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯଦି ତୁମକୁ କେହି ପଚାରିବେ, ତେବେ ତୁମେ ତୁରନ୍ତ କହିବ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ, ଯେପରି ଶିକ୍ଷକ କହନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବାରିଷ୍ଟର ଅଥବା ଅମ୍ଳ କରାଉଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେହିଭଳି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପାଠ ପଢ଼ୁଥିବା ଛାତ୍ରମାନେ ମଧୁ କରମାନୁସାରେ ପଢ଼ିଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ପଦ ମଧୁ କରମାନୁସାରେ ପାଠିଆ’ନ୍ତି, ଏହା ମଧୁ ପାଠପଢ଼ା । ବାବା ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମଧୁ ତୁମମାନଙ୍କ ସମମୁଖରେ ରଖିଛନ୍ତି । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହିପରି ହେବୁ । ଏହା ଖୁସିର କଥା ନା । ଆଇ.ସି.ଏସ୍. ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ମଧୁ ବୁଝିଯିବେ — ଆମେ ଏହି ପାଠପଢ଼ି ପୁଣି ଏଇଆ କରିବୁ, ଘର କରିବୁ, ଏଭଳି କରିବୁ ଇତ୍ୟାଦି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଥାଏ । ଏଠାରେ ପୁଣି ତୁମକୁ ବାବା ବସି ପାଠପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ପ୍ରତିଦିନ କରବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ କୌଣସି ଅପବିତ୍ର କର୍ମ କରିବୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି କୌଣସି ଓଲଟା କର୍ମ କରିଲ ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ଆମେ ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇ ପଡୁଛୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ' ଖତମ୍ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଆସିବ । ବାବା ଆମକୁ ଅମରଲୋକ ପାଇ ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆର ଚକ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ହାତରେ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଓରଲା(ମୌଖିକ ଭାବେ) ହିଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କର । ଆତ୍ମା ଭଗବାନ ବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପରମଧାମରେ ରହନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହିଥାଉ । ପୁଣି ସେଠାରୁ କରମାନୁଷ୍ଠରେ ଏଠାକୁ ପାର୍ତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାଉ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଷ୍ଟେଜ୍ ଅରୁଆତ୍ ବିଶାଳ ରତ୍ନଗମ୍ଭୀର । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅରୁଆତ୍ ନୂଆ ଭାରତର ଏହି ଷ୍ଟେଜ୍ ଉପରେ ପ୍ରଥମେ ଅଭିନେତାମାନେ ପାର୍ତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଆ'ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସେମାନଙ୍କର ପାର୍ତ୍ତ ଚାଲିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାନ କରୁଛୁ । ତେବେ କ'ଣ ସେମାନଙ୍କୁ ମଲଟୀମିଲ୍ଲସୁନ୍ଦର (ବହୁତ ବଡ଼ କୋଟିପତି) କହିବା ? ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ (ଦେବତାମାନଙ୍କ) ପାଖରେ ତ ଅଗଣିତ, ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା । ବାବା ତ' ଏପରି କହିବେ ନା — ସେହି ଲୋକ (ଦେବୀ-ଦେବତା) କାହିଁକି ନା ବାବା ତ ବେହଦର (ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର) ଅଟନ୍ତି । ତ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯେପରି ଶିବବାବା ଏମାନଙ୍କୁ ସାହୁକାର କରାଇଛନ୍ତି ସେହିପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୁଣି ଏମାନେ ତାଙ୍କର (ଶିବବାବାଙ୍କର) ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଆ'ନ୍ତି । ସର୍ବସ୍ୱରୂପେ ଯିଏ ପୂଜ୍ୟ କରାଇଥିଲେ ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଶା ଚଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁଷ୍ଠରେ ଯିଏ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେବାରେ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସତେଜ ମଧ୍ୟ ରହୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଝାଉଳ ପଡ଼ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଏମାନେ ଭାରତରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । କେବଳ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ଥିଲା । ପୁଣି ପରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ସବୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ସକ୍ୱଳରେ ଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ଦରକାର ନା । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ଏମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ ପୁଣି ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ରରେ ଆସିଲେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠପଢ଼ା । ତୁମେ ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନନ୍ତର ହଦର ପାଠପଢ଼ି ଆସିଛ, ଏଥିରେ ବହୁତ ପକ୍ତା ନିର୍ଗତ ଦରକାର ଯେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ବଦଳାଉଥିବା, ରିଡ଼ିୟୁବନେଟ୍ (ନବୀକୃତ) କରୁଥିବା ଅରୁଆତ୍ ନର୍କକୁ ସାଞ୍ଚରୁ କରୁଥିବା ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏତିକି ନିର୍ଗତ ଅଟେ ଯେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ତ' ସମସ୍ତେ ଯାଇପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ସାଞ୍ଚରୁ ତ ସମସ୍ତେ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆମକୁ ଏହି ବିଷୟ ସାଗର ବେଶ୍ଟାଳୟରୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାସ୍ତବରେ ବେଶ୍ଟାଳୟ ଅଟେ । କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି । ଯେବେଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି ଅରୁଆତ୍ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି ଏବଂ ସେବେଠାରୁ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ହିଁ ଥିଲେ ପରେ ପୁଣି ସେମାନେ ବାମ ମାର୍ଗକୁ ଆସିଗଲେ । ଭକ୍ତି ମନମତେ ହିଁ ସେମାନେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ସୋମନାଥଙ୍କର ମନ୍ଦିର କେତେ ବଡ଼ କରିଛନ୍ତି । ସେହି ମନ୍ଦିରର ଇତିହାସ ତ' ଶୁଣିଛ । ମନ୍ଦିରରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଥିଲା! ତେବେ ସେମାନେ ସେ ସମୟରେ କେତେ ଧନବାନ୍ ଥିବେ ? କେବଳ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିର ତ ନଥିବ ନା । ଇତିହାସରେ କେବଳ ଗୋଟିକର ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ମନ୍ଦିର ତ ବହୁତ ରାଜାମାନେ କରିଥିଲେ । ଜଣେ-ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖି ପୂଜା ତ ସମସ୍ତେ କରିଥିବେ ନା । ତେଣୁ ଢେର ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଥିବ । ସେମାନେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମନ୍ଦିରକୁ ଲୁଣ୍ଠନ କରିନଥିବେ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିର ଆଖପାଖରେ ଥିବ । ସେ ସମୟରେ ଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକ ଏତେ ଦୂର ଦୂରରେ ନଥିବ । ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟତର ନିକଟରେ ହିଁ ରହିଥିବ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ରେଳ ଆଦି ତ ନଥିଲା ନା । ବହୁତ ନିକଟରେ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟଠାରୁ ରହୁଥିବେ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ସୃଷ୍ଟି ବ୍ୟାପୀ ଯାଇଥିବ ।

ଏବେ ତୁମେ ପାଠ ପଢୁଛ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମକୁ ଏହି କଥାର ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନା । ଘରେ କେବେ କନ୍ଦାକଟା, କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମକୁ ପଢାଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟ ଯେବେକି ତୁମେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛ । ତୁମକୁ ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢୁଛ । ଭଗବାନ ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କରି ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ତୁମେ ପୁଣି ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମକୁ ଉପାୟ ବଢାଇବା ପାଇଁ ବାବା ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ଏଠାକାର ବାସୀନ୍ଦା ନୁହେଁ । ତୁମେ ଏକଥା କ'ଣ ଜାଣିଥିଲ କି ଏହା ଆମର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି—ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛ । ଏହାକୁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଦେବତାମାନେ ସଂମପୁରଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ନିଜକୁ ବିକାରୀ କହୁଛନ୍ତି । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କ'ଣ ହେଲା ଟିକିଏ ହେଲେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ବିଲକୁଳ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପାରସବୁଦ୍ଧ ଥିବାରୁ ବିଶାଳ ମାଲିକ ଥିଲ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖୀ ଥିଲ । ସେଥିପାଇଁ ତା'ର ନାମ ହିଁ ସୁଖଧାମ । ଏଠାରେ ତ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହା ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ କିପରି ହେଉଛି -- ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସୁଖ କେତେ ସମୟ ଏବଂ ଦୁଃଖ କେତେ ସମୟ ରହୁଛି, ମନୁଷ୍ୟ ତ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କରମାନୁଷ୍ଠରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଟଙ୍କୁ

ବେହଦର ପିତା କୁହାଯାଇପାରିବ କି ? ମନକୁ ପାଉନାହିଁ । କାହାକୁ ପିତା କହିବା, କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ଉଗବାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ଗୁଲାନି (ନିନ୍ଦା) କରୁଛ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେବତା କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ମୋର କେତେ ଗୁଲାନି କରିଛ ପୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗୁଲାନି କରିଦେଇଛ, ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏତେ ମୁତମତୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କହନ୍ତି ଭଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ... । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ମୁତମତୀ ଗୋବିନ୍ଦ-ଗୋବିନ୍ଦ, ରାମ-ରାମ କହି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ କାହାକୁ ଭଜୁଛୁ । ପଥର ବୁଦ୍ଧିକୁ ମୁତମତୀ ହିଁ କୁହାଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ କରୁଛି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜ ପରିବାର ଇତ୍ୟାଦିରେ କେତେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଛ । ଉଗବାନ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ତାକୁ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆଣିବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଆସୁରୀ ମତରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତରେ କିପରି ଚାଲିବେ! ଗୋବିନ୍ଦ କିଏ, କେଉଁଠାରେ ରହନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ କହୁଛ ବାବା ଆପଣ ଅନେକ ଥର ଆମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପୂର୍ବରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ରହିଛି, ବାବା ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଏହି ବରଷା ନେଉଛୁ । ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ନିଗ୍ରହ ହେବୁ । ଛାତ୍ରର ପାଠପଢ଼ିବାର ନିଶା ନିଗ୍ରହ ରହେ, ଯେ ମୁଁ ଏହିପରି ହେବି । ପାଠପଢ଼ାରେ ନିଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାହା ଉପରେ କରୋଧ କରିବା ଅନୁଚିତ । ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରେ ଫ ବିକାର ନଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମେ ଏବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ । ଶ୍ରୀମତ ସର୍ବପୁରଥମେ କହୁଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ତୁମେ ଆତ୍ମା ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି, ତୁମର ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ । ତେଣୁ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର — ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ଏବେ ଏଠାରେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଥିବାରୁ କହୁଛ ମୁକତିଧାମକୁ ଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କିଏ କରିବ ? ଜଣେଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେହି ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି — ମୋର ମିଠାମିଠା ସନ୍ତାନଗଣ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ନିଜକୁ ଦେହ କେବେ ବି ମନେ କର ନାହିଁ । ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି — ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ଭାରତରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ଏବେ ପୁଣି ଡାକୁଛନ୍ତି — ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରି ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଚାଲ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ତୁମର ପ୍ରୀତି ତ ରହିଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବରତ, ନିଷ୍ଠା ଆଦି କୁମାରୀମାନେ, ମାତାମାନେ ରଖିଥାନ୍ତି । ନିରଜଳ ରହିଥାନ୍ତି । କୃଷ୍ଣପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟପୁରକୁ ଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ଜୁଷ୍ଟାନ ତ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ହଠାତ୍ (କଠିନ ବରତ) ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, କାହାକୁ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ନିଜେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ କେହି ଅଟକାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପବାସ ଅନଗନ ଆଦି କରିଥାନ୍ତି ସରକାରଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ କାହା ପାଖରେ ଧାରଣା ଦେବାର ନାହିଁ । ନାଁ କେହି ତୁମକୁ ଏପରି ଶିଖାଇଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ' ସତ୍ୟପୁରର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସେମାନେ ଦ୍ଵାରାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠାମିଠା ସନ୍ତାନଗଣ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦୁଇଟି ଅଲଗା ଦିନିଷ । ଜ୍ଞାନ ହେଲା ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଉଛି ରାତି । କାହାର ? ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରାତି ଏବଂ ଦିନ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ନା ଗୁରୁମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନା ତାଙ୍କର ଚେଲାମାନେ ଜାଣନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟର ରହସ୍ୟ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦିନ, ଭକ୍ତି ରାତି ଏବଂ ତା' ପରେ ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ । ସେମାନେ ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝି ଗଲାଣି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି ଏହା ଦ୍ଵାରା ଦିନ ହୋଇଯାଉଛି, ପୁଣି ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ରାତ୍ରି କୁହାଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ଭକ୍ତିରେ ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ପଡ଼େ । ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରାତ୍ରି ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରାତ୍ରି, ପୁଣି ଦିନ ହୋଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ଦିନ, ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ରାତି ହେଉଛି । ରାତ୍ରିରେ ତୁମେ ବନବାସରେ ବସିଛ ପୁଣି ଦିନରେ ତୁମେ କେତେ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ, ଆରଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

ନିଜ ମନକୁ ପଚାର :- (୧) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ସବୁ ଖୁସୀର ସମ୍ପର୍କ ମିଳୁଛି ତାହା ମୋର ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହେଉଛି ?

(୨) ବାବା ମୋତେ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେବେ ମୋର ଚାଲି-ଚଳଣି ସେହିଭଳି ହେଲାଣି ? କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ଢଙ୍ଗ ବା ଶୈଳୀ ସେହିଭଳି ହେଲାଣି ? କେବେ କାହାର ଗୁଲାନି କରୁନାହିଁ ତ ? ୩) ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ପରେ ମୋ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଅପବିତ୍ର କର୍ମ ହେଉ ନାହିଁ ତ ?

ବରଦାନ:- ବିତି ଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଧି ଦ୍ଵାରା ସମାପ୍ତ କରି ତାହାକୁ ସ୍ମାରକୀର ରୂପ ଦେଇ ସମ୍ପାଦନ ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମା ହୁଅ । କଥାରେ ଅଛି ବିତିଯାଇଥିବା ଘଟଣାକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ସମୟ ଏବଂ ଦୃଶ୍ୟ

ସବୁ କିଛି ଅତିକ୍ରମ ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସମ୍ପାଦନ ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ବା ସମସ୍ତକୁ ଅତିକ୍ରମ କର ଅର୍ଥାତ୍ ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଧି ଦ୍ଵାରା ଅତିକ୍ରମ କର ଯାହାକି ସେହି ଘଟଣାକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଣିବା ମାତ୍ରକେ ଅନ୍ତରରୁ ବାଃ ବାଃର ଶବ୍ଦ ବାହାରିବ । ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମମାନେ ତୁମର ବିତିଯାଇଥିବା କାହାଣୀରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବେ । ତୁମର ବିତିଯାଇଥିବା ଘଟଣା ସମ୍ପାଦକୀର ରୂପ ନେବ ତେବେ ତୁମର କୀର୍ତ୍ତନ ଅର୍ଥାତ୍ କୀର୍ତ୍ତୀଗାନ କରାଯିବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ସଂକଳ୍ପସ୍ଥାପନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୋଜନା ତିଆରି କର ତେବେ ଯାଇ ବିଶ୍ଵ ସେବାରେ ଶକ୍ତିର ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***